

F.t.l. vedr. miljø- og planlægningslove

Da bestemmelserne om almenhedens færdsel på de pågældende arealer har en bredere interessekreds end beskyttelseslinerne, foreslås klageadgangen udvidet, således at enhver, der har været inddraget i fredningsnævnets behandling af sagen, kan påklage afgørelsen. Ejeren eller brugeren af et strandareal, en skov eller et udyrket areal vil altid være klageberettiget, idet sager om almenhedens adgang rejses som en ansøgning fra ejeren eller brugeren om begrænsninger i rettighederne efter kapitel VIII.

Til § 4

Til nr. 1

Den foreslåede ændring er en konsekvensrettelse som følge af, at sektorplanerne efter lovforslaget ikke længere skal være formelt bindende.

Til nr. 2 og 3

Miljøministerens beføjelser er på baggrund af godkendelsesbeføjelsens bortfald og bortfaldet af sektorplanlægningens bindende virkning justeret og harmoniseret med den øvrige amtskommunale sektorplanlægning. Miljøministerens beføjelser til at udarbejde en særlig landsdækkende forsyningsplanlægning opretholdes.

Til nr. 4

De foreslåede bestemmelser i § 5 a med hensyn til offentliggørelse af den amtskommunale sektorplanlægning svarer til den offentliggørelsesbestemmelse, der foreslås gennemført i miljøbeskyttelsesloven, jfr. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 7 (§ 64 a).

Til nr. 5-8

Det foreslås i overensstemmelse med forslagene på de øvrige sektorlove, at klageberettigede organisationer underrettes direkte om afgørelserne. Som en lovfæstelse af praksis efter råstofloven indføres, at organisationer med en væsentlig interesse i sagens udfald er klageberettigede – det har i praksis været Danmarks Naturfredningsforenings lokalkomiteer. Det foreslås desuden, at afgørelser, der måtte være i strid med den vedtagne planlægning, begrundes.

Til nr. 9

Miljøankenævnet har hidtil ikke kunnet træffe afgørelser, der strider imod sektorplanerne for råstofindvinding og -forsyning eller imod de sammenfattende fysiske planer, region- og kommuneplanerne. Ankenævnet har dermed overvejende

beskæftiget sig med klager over vilkår for tilladelser, efterhånden som de nævnte planer blev realiseret.

Efter den nye ordning foreslås det at fastholde regionplanerne og kommuneplanerne som bindende. Det betyder, at ankenævnet, såvel som amtsråd og kommunalbestyrelser, fortsat er bundet af disse sammenfattende fysiske planer.

Mere detaljerede retningslinjer end de, der kan optages i regionplanen, kan fremgå af sektorplanlægningen, der foreslås at være retningsgivende for kommunalbestyrelser og amtsråd.

Det har været overvejet, om sektorplanlægningen i og med ophævelse af dens bindende virkning heller ikke skulle kunne danne grundlag for miljøankenævnets afgørelser. Det vil imidlertid indebære en udvidelse af miljøankenævnets kompetence i forhold til hidtil.

Da det ikke er tanken at udvide ankenævnets kompetence, foreslås det, at ankenævnet heller ikke fremover vil kunne træffe afgørelser, der strider mod den vedtagne sektorplanlægning på råstofområdet i det omfang, amtsrådet ikke selv fraviger den. Miljøministeren kan dog bestemme, at miljøankenævnet ikke skal være bundet som ovenfor beskrevet. Ankenævnet vil dermed fortsat mest beskæftige sig med klager over vilkår for råstoftiladelser.

Til § 5

Til nr. 1

Et hovedformål med den i stk. 2 foreslåede bestemmelse er at fritage regionplanmyndigheden for at udarbejde et regionplantillæg af samme indhold som »en forudsætning for regionplanlægningen« efter stk. 1, dvs. et »landsplandirektiv«. Dette gælder situationer, hvor landsplandirektivet er så konkret, at der kan disponeres efter det, f.eks. etablering af et teknisk anlæg af national interesse.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at der under sådanne forhold ikke skal udarbejdes regionplantillæg, inden der disponeres efter direktivet. Forslaget betyder således en væsentlig forenkling for regionplanmyndigheden, der naturligvis indrages i forhandlinger om placeringen.

Bestemmelsen giver desuden et landsplandirektiv retsvirkninger efter § 15, stk. 2, i lands- og regionplanloven og § 10, stk. 2, i hovedstadsregionplanloven, dvs. at kommunalbestyrelser, amtsråd og hovedstadsråd skal virke for direktivets virkeliggørelse. Efter de gældende bestemmelser har et landsplandirektiv retsvirkninger efter stk. 1 i samme paragraffer, dvs. at disse myndigheders plan-